

Regeringens proposition

2008/09:69

Fortsatt svenskt deltagande i den internationella
säkerhetsstyrkan i Afghanistan (ISAF)

Prop.
2008/09:69

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 13 november 2008

Fredrik Reinfeldt

Carl Bildt
(Utrikesdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen medger att regeringen ställer en väpnad styrka om högst 855 personer till förfogande för deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan (ISAF) till utgången av december månad 2009, under förutsättning att det även fortsättningsvis finns ett giltigt mandat för styrkan enligt beslut av Förenta nationernas säkerhetsråd. Den väpnade svenska styrkan i ISAF beräknas under 2009 uppgå till ca 500 personer. Därutöver ingår i den begärda personalramen om 855 personer resurser för förstärknings- och oförutsedda evakueringsbehov.

I propositionen redogör regeringen för den senaste utvecklingen i Afghanistan och för det internationella samfundets och Sveriges engagemang i landet. Vidare beskrivs den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan samt det svenska deltagandet i denna styrka.

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Ärendet och dess beredning	4
3	Den senaste utvecklingen i Afghanistan	4
3.1	Politisk utveckling	4
3.2	Säkerhetssituationen i Afghanistan	7
3.3	Ekonomisk och social utveckling i Afghanistan	8
3.4	Det internationella samfundets engagemang i Afghanistan	9
3.5	Den framtida utvecklingen i Afghanistan.....	10
4	Svenska utvecklings- och andra insatser i Afghanistan	11
5	Den internationella säkerhetsstyrkan ISAF	13
6	Nuvarande svenskt deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan.....	15
7	Regeringens övervägande om fortsatt svenskt deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan	16
	Förkortningar	20
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 13 november 2008.....	22

1 Förslag till riksdagsbeslut

Regeringen föreslår att riksdagen medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 855 personer till förfogande för deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan (ISAF) till utgången av december månad 2009, under förutsättning att det även fortsättningsvis finns ett giltigt mandat för styrkan enligt beslut av Förenta nationernas säkerhetsråd.

2 Ärendet och dess beredning

Den 20 december 2001 auktoriserade Förenta nationernas säkerhetsråd i resolution 1386 upprättandet av en internationell säkerhetsstyrka (*International Security Assistance Force*, ISAF) i enlighet med Bonnavalet, för att under FN-stadgans kapitel VII bistå den afghanska regeringen med att upprätthålla säkerheten i Kabul och att stödja övergången till demokratiskt styre i Afghanistan. Säkerhetsrådet har senare förlängt och utökat mandatet för den internationella styrkan genom resolutionerna 1413 (2002), 1444 (2002), 1510 (2003), 1563 (2004), 1623 (2005), 1707 (2006), 1776 (2007) och 1833 (2008). Den senaste resolutionen, 1833 (2008) grundar sig på mandatet i resolutionerna 1386 (2001) och 1510 (2003) och sträcker sig till och med den 13 oktober 2009.

Det svenska deltagandet inom ramen för den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan har tidigare varit föremål för riksdagens prövningar i prop. 2001/02:60 (bet. 2001/02:UFöU2, rskr. 2001/02:140), 2001/02:179 (bet. 2001/02:UFöU3, rskr. 2001/02:323), prop. 2002/03:21 (bet. 2002/03:UFöU1, rskr. 2002/03:71), i bet. 2003/04:UU8 (rskr. 2003/04:100), i prop. 2003/04:71, (bet. 2003/04: UFöU2, rskr. 2003/04:245) i prop. 2005/06:34 (bet 2005/06:UFöU1, rskr 2005/06:83) samt i prop 2006/07:83, (bet. 2006/07:UFöU3, rskr. 2006/07:192).

I proposition 2006/07:83, överlämnad till riksdagen den 21 mars 2007, föreslog regeringen att riksdagen fortsatt skulle bemyndiga regeringen att bidra till den internationella säkerhetsstyrkan, inklusive ledningsansvar för en regional enhet för säkerhet och återuppbyggnad i Mazar-e Sharif. Riksdagen biföll den 1 juni 2007 regeringens förslag (bet. 2006/07:UFöU3, rskr. 2006/07:192) och medgav att regeringen ställde en väpnad styrka bestående av högst 600 personer till förfogande fram till den 20 december 2008 för deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan under förutsättning att det även fortsättningsvis fanns ett giltigt FN-mandat för styrkan.

Sedan dess har Regeringskansliet (Försvarsdepartementet) den 1 augusti 2008 anmodat Försvarsmakten att redovisa nuvarande bidrag och förslag på förändringar av styrkebidraget till den internationella säkerhetsstyrkan (Fö2008/75/SI). Försvarsmakten har redovisat sitt svar den 27 augusti 2008.

3 Den senaste utvecklingen i Afghanistan

3.1 Politisk utveckling

Vid en internationell konferens i Paris med deltagare från ett åttiotal länder och ett tjugotal organisationer presenterade den afghanske

finansministern Anwar ul-Haq Ahadi i juni 2008 sitt lands övergripande utvecklingsstrategi (*Afghan National Development Strategy*, ANDS).

Strategin har tillkommit för att genomföra bl. a de mål och åtaganden som Afghanistan och det internationella samfundet enades om i London 2006 och som går under beteckningen *Afghanistan Compact* (ung. Afghanistanfördraget). Att en nationell utvecklingsstrategi som på ett övergripande sätt spänner över säkerhetsskapande, samhällsstyrning och mänskliga rättigheter, samt ekonomisk och social utveckling nu finns på plats är ett betydelsefullt steg för att bättre samordna de nationella och internationella insatserna för Afghanistan. Det är också en viktig milstolpe på vägen mot att överlämna alltmer ansvar och inflytande över utvecklingen till afghanerna själva.

Vid konferensen i Paris gav Afghanistans regering och FN:s civila stödmission i Afghanistan (*United Nations Assistance Mission in Afghanistan*, Unama) sin syn på utvecklingen i Afghanistan. De konstaterades att *Afghanistan Compact* utgått från förutsättningar som senare visat sig vara alltför optimistiska. Som exempel på förhållanden som bromsat utvecklingen pekades på den försämrade säkerhetssituationen, den ökade illegala opiumhanteringen samt den växande korruptionen. Afghanistan visade trots detta, menade man, prov på både framgångar och återstående utmaningar. Inom säkerhetssektorn hade uppbyggnaden av en nationell armé varit en framgång, medan motsvarande process vad gällde den nationella polisen led av stora problem. I fråga om samhällsstyrning hade etablerandet av ett fungerande parlament varit ett framsteg, samtidigt som korruptionen tillhörde de problem som återstod att lösa. Att allt fler hade tillgång till hälsovård och skolgång hade bidragit till ekonomisk och social utveckling, men jordbruket och tex energisektorn hade släpat efter. Den afghanska regeringen och FN slog fast att en av de långsiktigt viktigaste uppgifterna var att säkerställa att de nationella afghanska institutionerna reformerades och utvecklades.

Efter en jämförelsevis snabb utveckling under de första åren efter talibanregimens fall har reformerna i Afghanistan under senare år kommit i långsammare takt. Att det försämrade säkerhetsläget har bidragit är tydligt, men framför allt har landet präglats av en bristande politisk vilja och en institutionell stagnation. Regeringen, ledd av president Hamid Karzai, har successivt förlorat folkligt stöd och förtroende sedan valet år 2004. Gapet mellan människors förväntningar och vad som verkligen har åstadkommit har växt och tålamodet har minskat. Samtidigt har andra krafter i samhället samlat stöd. Oppositionen är mer organiserad och har stärkt sin position men har ännu inte förmått samla sig kring ett politiskt alternativ till Hamid Karzai.

Parlamentets båda kamrar utgör dynamiska plattformar för politiskt meningsutbyte, men fungerar ännu inte som en integrerad del av statsapparaten. En stor del av tiden ägnas åt procedurfrågor, populistiska initiativ och ansvarsutkrävanden. Detta sker inte sällan på bekostnad av andra viktiga uppgifter som exempelvis lagstiftningsarbetet. Ett grundläggande problem är att parlamentet ofta står vid sidan av de centrala politiska händelserna, vilka istället görs upp mellan presidenten och ett informellt nätverk av handplockade parlamentariker. Det ger parlamentet liten anledning att ta ansvar för den politiska helheten,

cementerar den personbaserade politiken och försvårar bildandet av idéburna partigrupper. Vissa framsteg har gjorts på förvaltningsområdet, t ex. att en myndighet för lokalt samhällsstyre (*Independent Directorate of Local Governance*, IDLG) har inrättats. Även centrala ekonomiska funktioner, såsom finansministeriet förbättras också successivt. Detta är viktigt och helt nödvändigt för genomförande av utvecklingsstrategin ANDS. Genomgripande reformer av förvaltningen har emellertid uteblivit, t ex. löne- och befordringsöversyn samt inrättandet av en trovärdig rådgivande panel för seniora utnämningar vilket tidigare utlovats. Även vad gäller styrning och samverkan mellan den centrala regeringen och de lokala och regionala nivåerna, är bristerna bitvis påtagliga. Att kapacitet saknas hos såväl centrala som lokala förvaltningar är en bidragande orsak, i kombination med starka lokala maktstrukturer. Den sammantagna bilden av förvaltningen i landet är att den fortsatt är svag.

Korruptionen är utbredd och av allt att döma tilltagande. Det innebär inte bara ett ekonomiskt slöseri, utan är också förödande för statens grundläggande legitimitet. Svårigheterna att komma tillrätta med korruptionen har delvis sin grund i ett obefintligt eller svagt rättsväsende. Men det största hindret är den bristande politiska viljan att upprätthålla professionalism och hederlighet i utnämningsspolitiken. Det utgör på motsvarande sätt en hämsko för att agera mot hanteringen av narkotika, liksom att fullfölja programmet för avvärjningen av illegala väpnade grupper (*Disarmament of Illegal Armed Groups*, DIAG).

Enligt konstitutionen och en politisk kompromiss mellan presidenten och parlamentet från i april 2008 ska presidentval och val till provinsförsamlingar hållas under hösten 2009, följt av parlamentsval och val till distriktsråd i början av 2010. Inför dessa val har det politiska manövrerandet pågått sedan länge. En konsekvens är bl. a att politiken har etnifierats och blivit mer religiöst och nationalistiskt orienterad under det senaste året. Språkfrågorna har blivit viktigare och den etniska balansen ägnas mer uppmärksamhet. En konsekvens av den mer nationalistiska retoriken är att samarbetet med det internationella samfundet har varit mer problematiskt än tidigare.

Särskilt oroande är att reformagendan avseende mänskliga rättigheter har tagit få steg framåt. Situationen fortsätter att vara besvärlig i många avseenden, inte minst vad gäller kvinnors möjligheter att komma till åtnjutande av sina rättigheter. Ett framsteg på detta område är att en nationell handlingsplan för kvinnor äntligen har antagits. På flera områden kan man dock tala om en utveckling för mänskliga rättigheter som gått bakåt. Toleransen för kritisk medierapportering har t ex. minskat och media, liksom kultur- och underhållningsbranschen, hamnar allt oftare i skottgluggen när politiker och andra ledare vill visa handlingskraft mot påstått osedliga företeelser. Det kan även noteras att det treåriga de facto-moratorium för dödsstraff som Afghanistan upprätthållit upphörde under hösten 2007.

Enligt FN:s uppskattningar förlorade ca 8 000 människor livet i konfliktrelaterat våld i Afghanistan under år 2007. Det innebar att antalet allvarliga incidenter ökade med ca 30 procent jämfört med föregående år. Av de omkomna bedöms ca 1 500 ha varit civila; flertalet av dessa dödades i samband med attentat av de regeringsfientliga grupperna, men insatser av de afghanska och internationella styrkorna har också skördat oavsiktliga offer.

Den försämrade utvecklingen har fortsatt under första halvåret 2008 och uppskattningar gör gällande att antalet incidenter hittills har ökat med ytterligare ca 30 procent.

Man bör samtidigt hålla i minnet att oroligheterna i Afghanistan inte är jämt fördelade över landet. FN bedömer exempelvis att ca två tredjedelar av våldsamheterna i fjol utspelade sig i områden i södra och sydöstra Afghanistan där ca sex procent av landets befolkning bodde. FN konstaterar att nu mer än en tredjedel av landets distrikt i praktiken inte är tillgängliga för dess personal.

Det finns flera orsaker till att konflikten har ökat i intensitet. De afghanska säkerhetsstyrkorna har successivt förstärkts och består idag av ca 65 000 poliser och ungefär lika många soldater, och ytterligare en utökning planeras. Därtill har den internationella militära närvaron utökats till totalt drygt 70 000 soldater, varav den internationella säkerhetsstyrkan ISAF ca 50 000 och koalitionen *Operation Enduring Freedom* OEF, resterande del. Dessa förstärkningar kan ha bidragit till att antalet sammanstötningar har ökat. I grunden handlar det emellertid om att talibanrörelsen och andra regeringsfientliga grupper har kunnat rekrytera, utbilda och utrusta fler insurgenter. En del av förklaringen till detta står att finna i Afghanistan. En annan viktig orsak är att Pakistan har förlorat ytterligare kontroll över de s.k. stamområdena längs gränsen mot Afghanistan till pakistanska talbangrupper. I sina försök att stoppa det eskalerande våldet i gränsområdena och i resten av Pakistan har både den tidigare och nuvarande regeringen slutit en rad stilleståndsavtal med upprorsgrupperna. Dessa avtal har, även om de sällan har blivit långlivade, givit grupperna andrum att organisera sig och genomföra attacker in i Afghanistan. Utvecklingen i Pakistan och i Afghanistan fortsätter därmed att vara nära länkade till varandra.

En fjärde bidragande orsak till den försämrade säkerhetsutvecklingen är en tilltagande narkotikaproduktion och de allt närmare kopplingarna mellan de regeringsfientliga grupperna och de nätverk som kontrollerar narkotikahandlingen. Under hösten 2008 kunde FN:s organ mot brottslighet och narkotika (*United Nations Office on Drugs and Crime*, UNODC) konstatera att den geografiska överlappningen mellan konfliktområdet och området med den mest aktiva narkotikahandlingen var närmast fullständig. Till de goda nyheterna hörde dock att den odlade arealen för första gången minskade nämnvärt, liksom storleken på skörden, samt att fler än hälften av Afghanistans provinser återigen i praktiken var fria från opiumodlingar. De fyra provinser som omfattas av den svenskledda regionala enheten för säkerhet och återuppbyggnad i Mazar-e Sharif tillhörde de som i rapporten angavs som helt fria från opiumodlingar.

Konsekvenserna av den försämrade säkerhetssituationen är mycket oroande, bland annat eftersom den bidrar till att försämma en redan mycket allvarlig humanitär situation. Det humanitära läget har försvårats ytterligare genom att regeringsfientliga grupper angripit och förstört eller stulit ett stort antal konvojer och lastbilar med förnödenheter som FN:s livsmedelsprogram (*World Food Program*, WFP) och andra ordnat för utsatta människor. Ett fyrtiotal hjälparbetare mördades av regeringsfientliga grupper under år 2007, liksom ett trettiotal hittills under 2008, något som påverkat närvaron av de humanitära organisationerna och deras möjlighet att verka i landet.

Den försämrade säkerhetssituationen har också påverkat afghanernas tillgång till skolgång och hälsovård. FN och den afghanska regeringen uppskattade i juni 2008 att omkring sex procent av skolorna hade bränts ner eller tvingats stänga under de senaste två åren. Under samma period hade mer än 200 lärare och elever dödats. Därmed har också ca 200 000 barn ställts utanför skolsystemet. Rörelsefriheten i samhället minskar i samma takt som rädslan breder ut sig. En sådan utveckling drabbar inte minst kvinnor och flickor som redan tidigare är förfördelade i det afghanska samhället.

Sammanfattningsvis kan konstateras att det skiftande säkerhetsläget i landets olika delar är kopplat till de olika nivåer av konflikt som råder i Afghanistan. I landets norra delar råder ett instabilt postkonflikttillstånd, medan läget i de södra och östra delarna av Afghanistan har blivit påfallande mer kritiskt och kännetecknas av ett ökat antal väpnade sammanstötningar och regeringsfientligt våld. Stridigheterna är där intensivare och mer utdragna och i delar av detta område tar sig motsättningarna uttryck i en intern väpnad konflikt. Konflikten har därmed fördjupats genom att området som omfattas av väpnad konflikt nu även inkluderar vissa områden i sydöstra och östra Afghanistan. I flera delar av landet har oroligheterna också lett till omfattande terrorism. I kontrast till det mer kritiska läget i södra och östra Afghanistan har situationen i de nordöstra delarna av landet förblivit spänd med sporadiska attentat. Läget i nordväst kan beskrivas som relativt stabilt i jämförelse med övriga delar av landet. Det kan dock noteras att antalet incidenter i norr i sin helhet har ökat i jämförelse med tidigare år. Dessa incidenter har dock i större utsträckning koppling till lokal och regional kriminalitet än till religiös extremism.

3.3 Ekonomisk och social utveckling i Afghanistan

Under perioden som följt på talibanregimens fall bedöms Afghanistan ha haft en ekonomisk tillväxt om ca tio procent årligen. Under det senaste året förefaller tillväxten ha stannat på ca åtta procent. Utvecklingen har emellertid skett från en mycket låg nivå och delvis blåsts upp av inkomster från den illegala narkotikahandlingen och av ett omfattande biståndsinflyde. Samtidigt som ekonomin växer ökar emellertid skillnaderna mellan dem som kan utnyttja utvecklingen och de som inte kommer till åtnjutande av denna.

Trots den gynnsamma ekonomiska utvecklingen och stora internationella utvecklingsinsatser fortsätter Afghanistan att tillhöra

världens fattigaste länder. Statistiken för Afghanistan är mycket osäker, men att döma av den sammanställning som FN:s utvecklingsprogram (*United Nations Development Program*, UNDP) årligen gör över levnadsförhållanden i världen, skulle Afghanistan placera sig på någon av de allra sista platserna av de 178 bedömda länderna. En Världsbanksstudie från 2007 tydde på att ca två femtedelar av befolkningen levde på mindre än en halv dollar per dag.

Samtidigt har stora framsteg gjorts. Som exempel kan nämnas att år 2008 gick omkring sex miljoner barn i skolan; att jämföra med mindre än en miljon under de sista åren av talibanregimens styre. Ett särskilt, om än otillräckligt, framsteg är att omkring 30 procent av dessa är flickor. Även hälsosektorn har genomgått positiva förändringar. Enligt FN:s bedömningar har 80 procent av befolkningen nu tillgång till grundläggande hälsovård i det område där de bor. På den institutionella nivån har stora framsteg gjorts i jämförelse med perioden strax efter 2001/02.

3.4 Det internationella samfundets engagemang i Afghanistan

I och med överenskommelsen i London 2006 om *Afghanistan Compact* har FN tagit på sig en fortsatt tydlig roll för att samordna det internationella samfundets insatser tillsammans med Afghanistans regering. Det huvudsakliga formatet för denna samordning är den sammansatta styrelsen för samordning och övervakning (*Joint Coordination and Monitoring Board*, JCMB) som inrättades genom överenskommelsen. Inom ramen för JCMB samlas företrädare för ett trettiotal länder och organisationer regelbundet för att samordna insatser och följa upp genomförandet av delmålen i *Afghanistan Compact*. Ordförandeskapet delas mellan den afghanska regeringen och FN:s civila stödmission i Afghanistan, Unama, representerat av generalsekreterares särskilde representant i Afghanistan, sedan mars 2008 den norske diplomaten Kai Eide. Denna tydliga roll för FN är viktig eftersom ansvaret för olika frågor hittills har varit starkt fragmentiserat inom det internationella samfundet. Förhoppningen är att stabiliseringen och återuppbyggnaden av Afghanistan även fortsättningsvis skall involvera många internationella organisationer och länder, men att de olika insatserna skall kunna samordnas bättre genom den sammansatta styrelsen för samordning och övervakning. Även med det utrymme för förbättringar som uppträder i ett sådant brett format såsom JCMB är, är det ett centralt format med en viktig uppgift. Fortsatta reformer behövs dock av styrelsen för att den fullt ut skall kunna fylla denna uppgift.

Genom den senaste resolutionen 1806 (2008) förlängdes Unama:s mandat fram till mars 2009. Unama:s verksamhet inkluderar såväl frågor relaterade till fred och stabilitet: säkerhetssektorreformer, mänskliga rättigheter, valövervakning och parlamentarisk verksamhet som humanitära och utvecklingsrelaterade frågor. Unama har för närvarande en personalstyrka på ca 1 300 personer i Kabul och på ett flertal provinsiella och regionala kontor. I den senaste resolutionen betonar Säkerhetsrådet FN:s fortsatt centrala samordnande roll för det

internationella samfundets stöd till den afghanska regeringen inom ramen för *Afghanistan Compact*. Resolutionen understryker även det afghanska ägarskapet och målsättningen att landet progressivt ska kunna ta ansvar för sin egen säkerhet och utveckling.

Bland de internationella insatser som kan och bör samordnas bättre återfinns reformerna av den afghanska säkerhetssektorn. Frånsett ansträngningarna för att utbilda och utrusta den nya afghanska armén, vilket utgör en av ISAF:s huvuduppgifter, råder enighet om att mer måste göras för att stärka den nya afghanska polisen, och övriga delar av rättsväsendet.

I februari 2007 inledde EU:s ministerråd en process som i juni 2007 ledde till att EU inrättade en civil insats i Afghanistan inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Insatsen har sin tyngdpunkt i reformeringen och återuppbyggnaden av den afghanska polisen. Genom inrättandet av EU:s polission i Afghanistan (*EU Police Mission in Afghanistan*, Eupol) har EU under det senaste året stärkt sitt engagemang i Afghanistan. I april 2008 beslutade EU att successivt stärka insatsen i riktning mot en fördubbling av numerären. EU är fortfarande en jämförelsevis blygsam politisk aktör i landet men är beredd att överväga att intensifiera sitt engagemang i Afghanistan, särskilt vad gäller polisväsendet och rättsstatsektorn i stort. I dagsläget är ca 180 av sammanlagt 240 Eupol-befattningar tillsatta, och arbete pågår för att utvidga Eupol till att omfatta ca 400 befattningar. Verksamheten har utvecklats och breddats geografiskt till att i dagsläget omfatta de flesta regionala enheter för säkerhet och återuppbyggnad (*Provincial Reconstruction Teams*, PRT). Det svåra säkerhetsläget gör det emellertid bitvis besvärligt för personalen att träffa och röra sig tillsammans med de afghanska poliser och tjänstemän som ska få stöd med rådgivning. En av Eupol:s uppgifter är att tillsammans med alla större givarländer, inkl USA, och det afghanska inrikesministeriet i koordineringsgruppen för internationell polisverksamhet (*International Police Coordination Board*, IPC) verka för förbättrad samordning av det internationella stödet inom polissektorn.

3.5 Den framtida utvecklingen i Afghanistan

Den fortlöpande försämringen av säkerhetsläget är – genom de vidsträckta återverkningarna det har för människorna och samhället – det enskilt största hotet mot demokratiseringen och återuppbyggnaden av Afghanistan. Risker är stor att den negativa utvecklingen som präglat läget de senaste åren kommer att fortsätta ännu en tid innan situationen stabiliseras. Osäkerheten är särskilt stor eftersom situationen också kommer att påverkas av hur valprocesserna löper och med vilken takt den inhemska institutionsbyggnaden framskrider. Det finns en samsyn om att konflikten mellan den afghanska regeringen med stöd av internationell militär närvaro och taliban och andra regeringsfientliga grupper inte kommer att kunna lösas enbart med militära medel. Internationell militär närvaro kommer att behövas under överskådlig tid för att tillgodose säkerhet för vanliga afghaner och för att tillse att valen under 2009 och 2010 kan genomföras under rimligt säkra förhållanden.

Grundläggande för en fredlig utveckling är och förblir regeringens förmåga att tillhandahålla transparent och legitim samhällsstyrning, samhällsservice och ekonomisk tillväxt. En annan förutsättning är att en motsvarande utveckling sker i Pakistan. Därutöver kommer någon form av försoningsprocess att behöva inledas som bidrar till att integrera tidigare alienerade grupper i den afghanska politiska vardagen.

En central uppgift för Sverige, EU och det övriga internationella samfundet består i att stödja genomförandet av *Afghanistan Compact* och ANDS i uppfyllande av dessa mål och att säkerställa att de åtaganden om demokrati, mänskliga rättigheter och gott samhällsstyre som Afghanistan gjort inte hamnar i skymundan längs vägen.

4 Svenska utvecklings- och andra insatser i Afghanistan

Som regeringen tidigare konstaterat (prop. 2006/07:83, s. 10) finns det en fundamental koppling mellan hur människor får sina grundläggande behov tillgodosedda, statens legitimitet och ett områdes stabilitet. Stabilitet och säkerhet utgör grundläggande förutsättningar för att bekämpa fattigdom och genomföra biståndsinsatser med syfte att få till stånd en långsiktigt hållbar politisk, ekonomisk och social utveckling som värnar den fattige och hans eller hennes behov. Utan säkerhet försvåras möjligheterna till utveckling och utan förbättrade levnadsvillkor hotas i det långa loppet säkerheten. De militära, civila och återuppbyggnadsinsatser som görs i Afghanistan ska därför ses som kompletterande och samverkande delar av Sveriges samlade stöd för säkerhet och utveckling i Afghanistan.

Det svenska utvecklingssamarbetet med Afghanistan har mellan 2006 och 2008 styrts av en samarbetsstrategi som har fokuserat på långsiktig fattigdomsbekämpning genom insatser som främst koncentrerats till sektorn demokrati, god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter, samt till sektorerna utbildning, hälsa och infrastruktur. Insatserna omfattade år 2007 ca 340 miljoner kronor i utvecklingssamarbete och ca 50 miljoner kronor i humanitära och andra specifika insatser. Motsvarande svenska engagemang under år 2008 planeras uppgå till omkring 425 miljoner kronor i utvecklingsinsatser, varav ca 60 miljoner för humanitär hjälp. Inom Regeringskansliet och Sida pågår för närvarande ett arbete med att ta fram ett utkast till en ny strategi som ska vara styrande för utvecklingssamarbetet under kommande år. I det uppdrag som regeringen beslutat med riktlinjer för framtagandet av strategin (UD2008/34549/ASO) ingår att Sida ska planera för en väsentligt ökad volym av det svenska utvecklingssamarbetet, med inriktningen att detta ska ökas från nuvarande ca 300 miljoner kronor till omkring 500 miljoner kronor år 2011. I uppdraget ingår vidare ytterligare fokus på insatser i de provinser i norra Afghanistan där Sverige har ansvar för ledningen av en regional enhet.

Merparten av de svenska insatserna kanaliseras antingen via större multilaterala organisationer eller via enskilda organisationer. Av de

senare var Svenska Afghanistankommittén (SAK) den huvudsakliga motparten. Av de multilateral kanalerna var den av Världsbanken administrerade finansieringsmekanismen (*Afghanistan Reconstruction Trust Fund*, ARTF) störst mottagare, följt av utbildningsinsatser finansierade genom FN:s barnfond (*United Nations Children's Fund*, Unicef).

Till följd av Sveriges engagemang inom ramen för den regionala enheten för säkerhet och återuppbyggnad i Mazar-e Sharif i norra Afghanistan, beslöt regeringen i juni 2007 att ca 15-20 procent av det totala svenska utvecklingssamarbetet i Afghanistan skulle styras mot de fyra provinser för vilka enheten och Sverige har ett särskilt ansvar (UD2007/23267/ASO). I mars 2008 kompletterades inriktningen genom upprättandet av en lokal fond för insatser i regionen (UD2008/7199/ASO). Målsättningen är att de nya och ökade resurser som successivt tillförs Afghanistan och den norra regionen, inom ramen för en bred och multifunktionell svensk närvaro, skall bidra till synergier och samordningsvinster. För att säkerställa detta har ett nära och regelbundet samråd etableras mellan den regionala enheten och ambassaden. Exempel på insatser som igångsatts i norra Afghanistan är insatser för landsbygdsutveckling i samverkan med invånarna i de berörda lokalsamhällena, bro- och vägbyggande samt insatser för medling, rättshjälp och skydd för kvinnor och barn i familjekonflikter. För lösande av Sveriges åtagande i norra Afghanistan finns en särskilt avdelad politisk rådgivare och utvecklingsrådgivare på plats i den regionala enheten. Syftet med rådgivarna är att skapa synergier mellan säkerhets- och utvecklingsinsatser och samverkan med afghanska myndigheter och internationella organisationer. Omfattningen av dessa arbetsuppgifter är sådana att ytterligare civila resurser kommer att tillföras den regionala enheten för säkerhet och återuppbyggnad, bl. a genom en utökning av antalet utvecklingsrådgivare (UD2008/35109/SP).

Vid sidan av det reguljära och långsiktiga utvecklingssamarbetet har Sverige även bidragit till FN:s och Rödakorsets humanitära insatser till lindrande av nöden i Afghanistan. På grund av den svåra situationen som bl. a torka lett till i Afghanistan har Sverige hittills under år 2008 bidragit med ca 60 miljoner kronor till humanitära insatser. Vidare har Statens räddningsverk (SRV) med finansiering från Sida bidragit med sekunderad personal för att förstärka Unama:s förmåga till humanitär koordinering.

I samband med etableringen av EU:s polisinsats övergick de svenska polisrådgivare som tidigare i nationell kapacitet varit placerade i den regionala enheten för säkerhet och återuppbyggnad i Mazar-e Sharif, till en motsvarande roll inom ramen för EU:s insats. Sverige har för närvarande 8 sekunderade personer i EU:s polisinsats, i form av både poliser och insatsstödpersonal. Statens Räddningsverk (SRV) och Folke Bernadotte Akademien (FBA) har bidragit med personal genom sekondering till stöd för Eupol till insatsens högkvarter i Kabul samt till den centrala ledningsfunktionen i Bryssel.

I enlighet med regeringens beslut i november 2007 (UD2007/45731/PLAN) har Sverige under år 2008 etablerat en ambassad och förstärkt den diplomatiska närvaron i Kabul. Denna uppgår idag till sex utsända handläggare samt stödpersonal.

I sitt internationella arbete tillskriver Sverige stor betydelse till FN:s säkerhetsrådsresolutioner 1325 om kvinnor, fred och säkerhet, 1612 om barn i väpnade konflikter samt 1820 om sexuellt våld i väpnade konflikter och avser verka för att dessa efterlevs. Den svenska regeringen har ett uttalat mål att förbättra situationen för kvinnor i konflikt- och postkonfliktsituationer, bl a genom att genomföra den nationella handlingsplan för resolution 1325 som Sverige antog i juni 2006. Som ett led i regeringens prioritering av implementeringen av den nationella handlingsplanen, har Försvarsmakten en genderrådgivare ingående i det svenska militära förbandet vid den regionala enheten för säkerhet och återuppbyggnad.

5 Den internationella säkerhetsstyrkan ISAF

Den 20 december 2001 auktoriserade FN:s säkerhetsråd i resolution 1386, i enlighet med Bonnavalet, upprättandet av en internationell säkerhetsstyrka i Afghanistan (ISAF) för att bistå den afghanska regeringen med att upprätthålla säkerheten i Kabul. Styrkans huvuduppgift var, och är fortfarande, att genom säkerhetshöjande insatser skapa förutsättningar för den politiska stabiliseringsprocessen, möjliggöra för FN och andra internationella och enskilda hjälporganisationer att genomföra humanitära insatser samt bistå vid återuppbyggnad och långsiktig utveckling i Afghanistan i enlighet med afghanska prioriteringar.

Genom resolution 1510 (2003) utvidgade FN:s säkerhetsråd ISAF:s mandat till att innefatta hela det afghanska territoriet och till att omfatta stöd till insatser bl a för att avväpna och demobilisera beväpnade grupper, till uppbyggnaden av den afghanska polisen och armén samt stöd till de insatser som görs för att bekämpa den olagliga narkotikahandlingen. Den internationella säkerhetsstyrkan ISAF leds sedan hösten 2003 av Nato. Säkerhetsrådet konstaterade senast i resolution 1833 i september 2008 att den internationella säkerhetsstyrkans närvaro fortsatt behövdes i Afghanistan och förlängde dess mandat med ett år, till och med den 13 oktober 2009. I tillägg till mandatet från säkerhetsrådet föreligger även en inbjudan av den afghanska regeringen, vilket utgör ytterligare en folkrättslig grund för denna.

Den internationella säkerhetsstyrkans rätt att använda våld grundas ytterst på säkerhetsrådets mandat. Denna rätt har därutöver preciserats i insatsregler som reglerar styrkans våldsanvändning. Insatsreglerna, innebär att styrkan under vissa omständigheter kan tillgripa våldsmedel som går utöver traditionellt självförsvar för att genomföra säkerhetsrådets mandat.

ISAF har sedan hösten 2003 successivt utökat sin närvaro i Afghanistan. Sedan oktober 2006 verkar ISAF i hela landet. Styrkan uppgår för närvarande till 50 000 personer från 41 länder, varav 15 är icke-Nato-länder. Det är avgörande för den politiska utvecklingen i Afghanistan att säkerheten förbättras och att den afghanska regeringen kan nå ut med sitt inflytande och utöva kontroll och god samhällsstyrning

i landets alla provinser. Den internationella säkerhetsstyrkans närvaro i hela landet bidrar till en sådan utveckling.

En betydande del av den internationella säkerhetsstyrkans verksamhet utanför Kabul utgår från regionala enheter för säkerhet och återuppbyggnad, PRT. I dag finns 26 regionala enheter under ledning av 14 länder, däribland Sverige. Dessa enheter ska bidra till säkerhet och stabilitet och därmed skapa förutsättningar för återuppbyggnad och för att den afghanska regeringen ska kunna nå ut i hela landet. Aktiv närvaro i hela den regionala enhetens verksamhetsområde åstadkoms framför allt genom rådgivning och nära samverkan med befolkningen och lokala afghanska myndigheter. Utgångspunkt för all verksamhet som bedrivs genom de regionala enheterna är att den ska initieras av och genomföras tillsammans med lokalbefolkningen och företrädare för det afghanska samhället, i enlighet med afghanska prioriteringar. Den exakta utformningen av varje enskild regional enhet beror på säkerhetsläget och behoven på marken i det aktuella området, liksom på de prioriteringar som ledarnationer gör.

Utöver verksamheten genom de regionala enheterna utgörs ISAF främst av manöverenheter och resurser för utbildning av den afghanska armén. Uppbyggandet av de afghanska säkerhetsstyrkorna är en huvudkomponent i ISAF:s långsiktiga strategi där uppgifterna inom säkerhetssektorn på sikt skall kunna övertas av afghanska styrkor. En viktig del av denna uppbyggnad sker genom utbildnings- och samverkansgrupper (*Operational Mentoring and Liaison Teams*, OMLT) som genom militär rådgivning bidrar till att bygga upp den afghanska armén.

ISAF är ett exempel på en fredsfrämjande insats som i sin verksamhet visar på det nära och ömsesidiga samspel som råder mellan åtgärder för utveckling och åtgärder för säkerhet. Utöver kontakter med afghanska säkerhetsaktörer krävs ett nära samarbete med civila afghanska och internationella aktörer i Afghanistan, såsom FN och EU. Därför rekommenderar insatsens operationsplan att de regionala enheterna har en civil-militär struktur där de militära komponenterna kompletteras med civil personal.

En viktig utmaning för den internationella säkerhetsstyrkan är fortsatt att sträva efter att stabilisera de oroligaste provinserna i södra och östra Afghanistan och samtidigt konsolidera säkerhetssituationen i de norra och västra delarna av landet.

ISAF samarbetar även med den amerikanskledda militära insatsen i Afghanistan, den så kallade koalitionen *Operation Enduring Freedom*, OEF. Koalitionen har som uppgift att stödja Afghanistan i bekämpningen av al-Qaida och andra regeringsfientliga grupper i landet. Koalitionen grundar sin närvaro på en inbjudan av den afghanska regeringen samt på de resolutioner som FN:s säkerhetsråd antog efter terrordåden i USA den 11 september 2001. Genom inbjudan från den afghanska regeringen har koalitionen en tydlig folkrättslig grund för sin närvaro. FN:s säkerhetsråd har flera gånger välkomnat koalitionen insatser.

Sedan den internationella styrkan i sin understödjande roll till den afghanska regeringen övertagit ansvaret för säkerheten i hela Afghanistan har behovet av samverkan och informationsutbyte mellan den afghanska armén, den internationella styrkan samt kvarvarande koalitionsstyrkor

ökat. Den internationella styrkan och den amerikanskledda koalitionen samarbetar kring ambulans-, evakuerings- och understödsflyg och andra resurser för undsättning av utsatta enheter. Samverkan sker med bibehållande av respektive insats mandat och underlättas av att befälhavaren för ISAF även i sin nationella kapacitet har ett ledningsansvar för koalitionen.

Vid ett toppmöte mellan Nato:s stats- och regeringschefer i Bukarest i april 2008 antog Nato en intern allomfattande politisk och militär plan för insatsen i Afghanistan. Samtliga länder som bidrar till den internationella säkerhetsstyrkan, inklusive Sverige, anslöt sig denna. I planen läggs fast ett antal principer för den internationella styrkans fortsatta engagemang i landet under de kommande åren samt hur styrkan skall samverka med övriga delar av det internationella samfundet. Principerna handlar om långsiktigt engagemang, afghanskt ägarskap, ökad samordning mellan olika internationella organisationer med önskemål om en starkare roll för FN, samt vikten av ett regionalt perspektiv på konflikten. Med utgångspunkt från dessa principer kommer Nato tillsammans med övriga bidragande länder, att kontinuerligt pröva möjligheten att överlämna säkerhetsansvaret till de afghanska säkerhetsstyrkorna i de delar av Afghanistan där säkerhetsläget så medger. Som ett första steg påbörjades överlämningen av säkerhetsansvaret för Kabulregionen till afghanska säkerhetsstyrkor i augusti 2008; en process som avses fortgå till april 2009. Motsvarande process kommer i sinom tid att inledas i de provinser som bedöms mest stabila.

Särskilda riktlinjer mot människohandel tillämpas inom ISAF i enlighet med Natos och Partnerskap för freds (PFF:s) traffickingpolicy. Riktlinjerna innebär att styrkan inte på något sätt får bidra till människosmuggling och utnyttjande av människor för sexuella ändamål eller såsom tvångsarbetskraft. Nolltolerans gäller för såväl militär som civil personal. Riktlinjerna skall också säkerställa att styrkan i samverkan med afghansk polis och internationella och enskilda organisationer kan bidra till bekämpning av dessa företeelser. Detta är i enlighet med operationsplanen en av ISAF:s viktigaste stödjande uppgifter.

6 Nuvarande svenskt deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan

Sverige har bidragit till den internationella säkerhetsstyrkan ISAF sedan insatsen inrättades vid årsskiftet 2001/02. Sedan våren 2006 har Sverige ledningsansvar för en regional enhet för säkerhet och återuppbyggnad i Mazar-e Sharif i norra Afghanistan. Enheten ansvarar för de fyra provinserna Balkh, Jowzjan, Sar-e Pol och Samangan. Det nuvarande svenska militära bidraget består av bl.a. chef, stab och förband och uppgår totalt till 390 personer. Förbandet bemannar bland annat provinskontor och består av rörliga militära observatörsgrupper samt sjukvårds-, vakt-, eskort- och logistikenheter. Det svenska bidraget till den internationella styrkan omfattar även personal i de särskilda

utbildnings- och samverkansgrupper, OMLT, som genom militär rådgivning bidrar till att bygga upp och stödja den afghanska armén. Sverige har också viss stödpersonal i Förenade Arabemiraten samt personal vid de staber som samverkar med styrkan. I dag bidrar även Finland med ca 100 personer till den svenskledda regionala enheten. Det svenska bidraget kommer framöver även att bestå av en helikopterenhet med sjukvårdstransportförmåga och en transportflygenhet. Som regeringen redogjort för omfattar den regionala enheten även en civil komponent för att lösa enhetens politiska och utvecklingspolitiska uppgifter och för att tillvarata möjligheten till synergier mellan säkerhetsskapande insatser och andra insatser. För närvarande består den komponenten av en svensk politisk rådgivare och en svensk utvecklingsrådgivare. Tillsammans med den militäre chefen utgör de civila rådgivarna den regionala enhetens ledningsgrupp. I det militära förbandet ingår det även en svensk juridisk rådgivare och en genderrådgivare. Därutöver ingår det i den regionala enheten civila politiska rådgivare och utvecklingsrådgivare från Finland och USA, samt polisrådgivare från Finland. Sammantaget utgör dessa den regionala enhetens stöd till afghanska myndigheter och underlättar samarbetet med internationella organisationer verksamma i området.

7 Regeringens övervägande om fortsatt svenskt deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan

Regeringens förslag: Riksdagen medger att regeringen ställer en svensk väpnad styrka bestående av högst 855 personer till förfogande för deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan (ISAF) till utgången av december månad 2009, under förutsättning att det även fortsättningsvis finns ett giltigt mandat för styrkan enligt beslut av Förenta nationernas säkerhetsråd.

Skälen för regeringens förslag: Som regeringen har redogjort för har FN:s säkerhetsråd bemyndigat etablerandet av en internationell säkerhetsstyrka i Afghanistan genom beslut i enlighet med FN-stadgans kapitel VII. Säkerhetsrådets beslut utgör därmed en tydlig folkrättslig grund för insatsen. Regeringen konstaterar även att ISAF verkar i Afghanistan på inbjudan av den afghanska regeringen.

Den svenska insatsen utgör enligt regeringens bedömning en väpnad styrka enligt 10 kap. 9 § regeringsformen. Av detta stadgande framgår att riksdagens medgivande krävs för att en svensk väpnad styrka ska kunna sändas till ett annat land, om inte ett medgivande till detta givits i lag, eller en skyldighet föreligger enligt en internationell överenskommelse som riksdagen godkänt. Då bemyndigande i lag saknas för regeringen i detta fall och då någon internationell överenskommelse inte ingåtts av

vilken en skyldighet att lämna bidraget följer, har regeringen att begära riksdagens medgivande för deltagande med en väpnad styrka inom ramen för den internationella säkerhetsstyrkan ISAF. Medgivandet bör enligt regeringens mening gälla under förutsättning att det även fortsättningsvis föreligger ett giltigt mandat för den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan från FN:s säkerhetsråd. Den internationella säkerhetsstyrkan ISAF:s mandat har genom säkerhetsrådets resolution 1833 (2008) utsträckts till att gälla till och med den 13 oktober 2009. FN kan antas komma att fortsätta att förlänga mandatet för den internationella säkerhetsstyrkan med ett år i taget under flera år framöver.

Mot bakgrund av den hittillsvarande utvecklingen konstaterar regeringen att det finns fortsatt stora behov av en internationell militär närvaro i Afghanistan, i synnerhet med anledning av kommande val, då fram för allt säkerhetssituationen i landet kan komma att påverkas.

I Afghanistan är sambandet mellan säkerhet och utveckling mycket tydligt. Avsaknad av säkerhet underminerar den folkvalda regeringens möjlighet att påverka utvecklingen i landet och är ett av de allvarligaste hindren för effektiva återuppbyggnadsinsatser, starkare tillväxt och en hållbar social och ekonomisk utveckling. På grund av bl a Afghanistans geografiska läge kan en negativ utveckling i landet även få konsekvenser för säkerheten i regionen och, i förlängningen, även globalt. Det är av stor vikt att det internationella samfundet, inklusive Sverige, fortsatt stödjer och bistår den afghanska regeringen i dess strävan efter ett stabilt och säkert samhälle. Sveriges engagemang inom ramen för ISAF är långsiktigt

Ledningsansvaret för den regionala enheten i Mazar-e-Sharif innebär att Sverige åtagit sig ett ansvar för att enheten har rätt sammansättning och förmåga för att kunna lösa de uppgifter som enheten tilldelats. Det osäkra säkerhetsläget samt åtagandet som ledningsansvarig nation ställer krav på förmåga till anpassning och flexibilitet för det svenska bidraget. Ledningsansvaret innebär samtidigt att Sverige har skyldighet att säkerställa att efterfrågade förmågor och resurser tillgodoses, antingen genom bidrag från ett annat land eller genom att Sverige anpassar sin insats för att fylla eventuella vakanser och brister som kan uppstå. Detta gör det svårt att förutse storleken på det svenska styrkebidraget över tiden, vilket medför att det bör finnas en beredskap för att såväl öka som minska det svenska bidraget till den regionala enheten. Strävan är att den regionala enheten ska vara ett multinationellt förband, och Sverige uppmuntrar aktivt andra länder att bidra. Det finns även behov av att löpande kunna se över den svenska insatsen, bl a i ljuset av förändringar i operationsområdet eller för att kunna svara upp mot och anpassa vår närvaro i enlighet med ISAF:s övergripande utveckling. Mot denna bakgrund inkluderar det sökta mandatet utrymme att över tiden anpassa den svenska närvaron. En större förstärkning av bidraget skulle komma att föregås av samråd med riksdagen. Huvuddelen av den svenska personalen kommer även fortsättningsvis att vara engagerad i norra Afghanistan för fortsatt arbete med att konsolidera säkerhetssituationen där. Det är inte aktuellt att sända de svenska förband som står till förfogande för den regionala enheten till andra delar av Afghanistan.

En nyckelkomponent i de förbandsbidragande ländernas engagemang i ISAF är den militära rådgivande personalen som genom de särskilda

utbildnings- och samverkansgrupperna OMLT, utbildar och stödjer den afghanska armén. I samband med utbyggnaden av den afghanska armén ökar behovet av ytterligare resurser på detta område. Sverige avser därför bygga ut sitt OMLT-bidrag. Denna verksamhet utgör ett viktigt strategiskt instrument för att bygga afghansk kapacitet, ägarskap och ansvarstagande avseende säkerheten i landet. I förlängningen bidrar därför OMLT till att skapa förutsättningar för en framtida neddragning av den internationella militära närvaron. En av förutsättningarna för att OMLT-personalen ska kunna fullgöra sina uppgifter är att de kan följa de förband de utbildar. Detta förutses för svensk del huvudsakligen ske i det norra operationsområdet, men de ska vid behov även kunna verka i andra regioner.

Den transportflygenhet som kommer att ingå i det svenska bidraget till säkerhetsstyrkan planeras att baseras i Mazar-e Sharif i norra Afghanistan. Grundat på såväl nationella behov som ISAF:s behov, ska transportflygenheten emellertid kunna användas över hela Afghanistan.

Den helikopterenhet med sjukvårdsförmåga som det svenska bidraget kommer att förstärkas med ska utgöra en resurs att användas främst inom det norra området.

Under försämrade säkerhetsförhållanden är det viktigt att regeringen har möjlighet att tillfälligt förstärka de militära insatser som Sverige genomför. Förstärkning kan omfatta såväl tillförsel av personal och materiel som undsättning och evakuering. En förutsättning för en sådan åtgärd är att den sker i överensstämmelse med folkrätten. En evakuerings- och förstärkningsinsats är till sin natur tillfällig och tidskritisk. En insats av detta slag måste även vara anpassad till den specifika situationen. Detta gör att det i förväg är svårt att uppskatta omfattningen och kostnaderna för en sådan insats.

Hotbilden för den svenska personalen kommer att variera. Det åligger fortsatt myndigheterna att göra en hot- och riskbedömning för de insatser som utförs och utifrån denna bedömning vidta eventuella åtgärder.

Det är regeringens ambition att skapa en bättre balans mellan svenska militära och civila bidrag till den internationella säkerhetsnärvaron i Afghanistan. För att lösa de uppgifter som föreligger och för att bättre återspegla uppdragets civil-militära karaktär kommer antalet civila rådgivare att ökas. Målsättningen är att den civila komponenten ska vara en fullt ut integrerad del av den regionala enheten, samtidigt som verksamheten är nära kopplad till övriga svenska insatser i Afghanistan. En sådan åtgärd bidrar också till att ytterligare stärka den civila närvaron och kompetensen i de provinser som ingår i det svenska ansvarsområdet.

Mot denna bakgrund söker regeringen riksdagens medgivande att ställa en väpnad styrka om högst 855 personer till förfogande för deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan, ISAF, till utgången av december månad 2009. Bidragets storlek inkluderar en förstärkning av nuvarande bidrag och förväntas under 2009 uppgå till ca 500 personer.

Regeringen har i budgetpropositionen för 2009 föreslagit 2 480 000 000 kronor till anslaget 1:2 *Fredsfrämjande förbandsinsatser*. Regeringen beräknar att 1 095 000 000 kronor behövs för föreslagen verksamhet inom ramen för ISAF för 2009. Regeringen bedömer att eventuella merkostnader för en förstärkning och/eller evakuering ryms

inom föreslagna medel inom anslaget 1:2 *Fredsfrämjande* Prop. 2008/09:69
förbandsinsatser.

För innevarande år har ett belopp på 782 500 000 kronor beräknats för det svenska deltagandet i ISAF. Detta belopp rymms inom det nuvarande anslaget 6.1 *Förbandsverksamhet, beredskap och fredsfrämjande truppinsatser m.m.*

Förkortningar

ANDS	Afghan National Development Strategy (Afghanistans nationella utvecklingsstrategi)
ARTF	Afghanistan Reconstruction Trust Fund (av Världsbanken administrerad återuppbyggnadsfond)
CNTF	Counter Narcotics Trust Fund (av UNDP administrerad fond)
DIAG	Diarmament of Illegally Armed Groups (avväpning av illegalt beväpnade grupper)
Eupol	EU Police Mission in Afghanistan (EU:s polisinsats i Afghanistan)
EUSR	EU Special Representative (EU:s särskilde representant)
FBA	Folke Bernadotte Akademien
IDLG	Independent Directorate of Local Governance (Myndighet för lokalt samhällsstyre)
IPC	International Police Board (Internationella poliskommittéen)
ISAF	International Security Assistance Force (Internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan)
JCMB	Joint Coordination and Monitoring Board (styrelse som samordnar och övervakar Afghanistan Compact)
Nato	North Atlantic Treaty Organization (Nordatlantiska fördragsorganisationen)
OEF	Operation Enduring Freedom (Internationell koalition i Afghanistan)
OMLT	Operational Mentor and Liasion Teams (utbildnings- och samverkansgrupper för den

	afghanska armén)
PPF	Partnerskap för fred
PRT	Provincial Reconstruction Team (regional enhet för säkerhet och återuppbyggnad)
SRV	Statens Räddningsverk
SSR	Security Sector Reform (säkerhetssektorereform)
Unama	United Nations Assistance Mission in Afghanistan (FN:s civila stödmission i Afghanistan)
UNDP	United Nations Development Programme (FN:s utvecklingsprogram)
Unicef	United Nations Children's Fund (FN:s barnfond)
UNODC	United Nations Office on Drugs and Crime (FN:s organ mot brottslighet och narkotika)
WFP	United Nations World Food Programme (FN:s livsmedelsprogram)

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 13 november 2008

Närvarande: Statsministern Reinfeldt, ordförande, och statsråden Olofsson, Odell, Bildt, Ask, Husmark Pehrsson, Larsson, Erlandsson, Torstensson, Hägglund, Carlsson, Littorin, Malmström, Sabuni, Billström, Adelson Liljeroth, Tolgfors, Björling

Föredragande: statsrådet Bildt

Regeringen beslutar proposition 2008/09:69 Fortsatt svenskt deltagande i den internationella säkerhetsstyrkan i Afghanistan (ISAF)